

Jorhandlingspolitik og Visnepolitik. Jeg vil sige det ærede Medlem, at der er to Slags Visnepolitik, der er en, om jeg saa maa sige, mere brutal Visnepolitik, der gaar ud paa straks at slaa ned for Jode enhver Sag, som præsenteres os uden nærmere Drøftelse og Prøvelse, men der er ogsaa en anden mere fin Art, tør jeg vel sige, af Visnepolitik, der bestaar deri, at man lader, som om man forhandler, men stadig sørger for, at Forhandlingen ikke fører til noget Resultat. Med andre Ord, man sørger for om muligt at komme Gist i Sagerne, en Gist, der skal forhindre de forskellige Sagers videre Udvikling. Jeg troede ellers, at det ærede Medlem og jeg vare enige om, at særlig denne Art af Visnepolitik skulde man sky. Det ærede Medlem har jo holdt mange sønne Taler herom i denne Sal for nogle Aar tilbage. Jeg holder her i min Haand et Eksemplar af Rigsdagstidende for 1888—89, i hvilken Samling det ærede Medlem har holdt et meget smukt Foredrag, som jeg vil tilbagefalde i det ærede Medlems Grindring (Brandes: Citer det nu rigtigt). Det ærede Medlem skal ikke tvivle om, at jeg citerer rigtigt, det behøver det ærede Medlem ikke, da jeg staar med Rigsdagstidende i min Haand, men det ærede Medlem er maasse selv vant til at citere urigtig. Det forekommer mig nok, at et Blad, der staar det ærede Medlem nær, nu og da kunde referere lidt mere sandhedskærligt, men vi have jo her Tidenden til at kontrollere, hvor vidt det er rigtigt. Jeg vil da minde det ærede Medlem om, at da vi i den nævnte Rigsdagssamling 1888—89 behandlede Forslag til Lov om en Soldatreform, var det gamle Stridspørgsmaal oppe: hvorvidt man skulde fastholde Venstres gamle Forordning om en Reduktion af Soldindtægterne svarende til Krigstattoldens Beløb, ca. 3 Millioner. Det var jo et godt gammelt Standpunkt, det var i Venstres gode gamle Land, som det ærede Medlem for sitte talte saa nydeligt om. Men hvad sagde det ærede Medlem fra Langeland (Brandes) i saa Henseende? Med den højtærede Formands Tilladelse maa jeg maasse citere nogle Ordinger. Det ærede Medlem stod op og sagde: „Jeg er paa dette Punkt som paa mange andre Punkter — og det har nærmest været Grunden for mig til at tage Ordet her i Dag — ikke enig med Oppositionen, idet jeg nemlig ønsker, at man skal komme ind paa en noget anden og mere praktisk Politisk end en rent demonstrativ som den, vi have her.“ Det er netop det, jeg beder understreget, denne skønne Sætning af det ærede Medlem fra 1888—89. Det er den, jeg har fulgt. Jeg troede, at det ærede

Medlem for Alvor mente, hvad han den Gang sagde; nu ser jeg til min Befragelse, at det ærede Medlem taler saa smukt, men forbeholder sig at gøre noget helt andet. Det ærede Medlem fortsætter: „Det er som den bekendte Sætning om Holands Hest; den havde alle mulige gode Egenskaber, men den var død; det samme gælder dette Forslag“. Længere nede — det staar Side 791, for at det ærede Medlem kan se efter, om jeg citerer rigtigt — taler det ærede Medlem om forskellige andre Sager og siger saaledes: „Der er andre Lovforslag, om hvilke det samme gælder f. Eks. Skolelovsforslag. Det er paa ingen mulig Maade nødvendigt, hvad vi ogsaa altid eller ofte have troet her i Tinget, at fordi vi ville ind paa den mindste Forbedring af vort Skolevæsen, skulle vi tage baade Almueskolevæsenet og det lærde Skolevæsen op til Behandling her. Gøre vi det, naa vi aldrig et Resultat over for en Regering som den nuværende og med et Landsting som det, vi nu have“. Se, hvor fornuftig det ærede Medlem var den Gang! Jeg kan ikke andet end understrege dette, at det ærede Medlem en Gang har set praktisk paa Tingene, men nu har det ærede Medlem faaet et andet Syn. Det ærede Medlem fører til Side 793—94: „En anden Grund for mig er den, at for mit personlige Vedkommende vilde det være mig meget kærere at komme ud paa Landet med den mindste praktiske Indledning til en Soldatlov end at komme og sige: Ja, vi demonstrerede, vi kom med et Forslag, men Ministeriet vilde ikke gaa ind paa det; her staa vi som nogle meget ædle Menneker, men vi kunne ingen Begne. Jeg tilstaa, at jeg for mit Vedkommende er usgelig ked af den Slags Talemaader, og jeg begriber ikke, at noget Medlem af Oppositionen har mindste Lyst til at fremsætte den“. Det var jo en nydelig Tale, gentager jeg. Jeg kan næsten ikke blive træt af at citere den; men det vilde vare for længe, hvis jeg skulde citere mere. Dette er en tilfældig Prøve paa, hvad det ærede Medlem har talt i Retning af at tilraade en fornuftig, praktisk Politik. Vi have fulgt det ærede Medlems Anvisning paa en saadan Politisk, men nu staar han selv op og beklager sig. Hvad er det, der foregaar her i disse Dage? Det er jo kun det, at vi fra vor Side have ønsket at gennemføre en Lov om Statsunderstøttelse til Folkehøjskoler og til Landbrugs-skoler, og at vi have ønsket endnu i denne Rigsdagsamling at faa en Lov om anerkendte Sygefasiater, hvorefter der til disse gives Understøttelse af Statskassen. At gennemføre disse Love, har været vort Hovedformaal. Og